

haabe, at den Stemning, som er kommen frem gennem de ærede Medlemmers Udtalelser, maa være ret almindelig her i Tinget, saaledes at jeg da kan gøre mig Haab om, at vi snart kunne naa til et Resultat i denne Sag. Jeg har ganske vist ikke hørt nogen Udtalelse fra den højt-ærede Minister om hans Stilling til Forslaget, men jeg vil ikke gerne opfatte denne Tavshed som et Tegn paa, at den ærede Minister skulde være imod at fremme Lovforanstaltninger til Forbedring af Alderdomsunderstøttelsen i væsentlig Overensstemmelse med, hvad jeg her har tilladt mig at foreslaa.

Fra enkelte Medlemmer er der kommet nogle Udtalelser, som jeg vil tillade mig at knytte nogle Bemærkninger til; saaledes fra det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme), som ønskede, at Kommunalbestyrelserne ved Fastsættelsen af Understøttelsen skulde kunne tage Hensyn til den økonomiske Stilling, som de søgendes Børn og Slægtninge indtog; altsaa naar de havde velstillede Slægtninge, kunde Kommunalbestyrelsen tage Hensyn dertil, idet man vilde betragte det som disse Slægtninges Pligt, indtil en vis Grad i hvert Fald, at understøtte de gamle. Jeg tror ikke, at det vil være berettiget, at Kommunalbestyrelserne stillede sig saaledes. Hvis det er et Faktum, at Slægtninge undlade at understøtte gamle, forekommer det mig, at saa er det Samfundets Pligt at understøtte dem. Jeg skal erindre om, at dette Spørgsmaal var jo Genstand for en udførlig Behandling under Behandlingen af Fattigloven. Det var den Gang fra Regeringens Side foreslaaet, at Forsørgelsespligten under visse Omstændigheder skulde paahvile Børnene, naar de vare i en saadan økonomisk Stilling, at de kunde antages at have Raad dertil, men denne Bestemmelse stødte paa absolut Modstand her i Tinget og kom ikke ind i Fattigloven. Man blev altsaa paa dette Omraade staaende paa samme Standpunkt, hvor man hele Tiden havde staaet, at Børn eller Slægtninge ikke have nogen Forsørgelsespligt over for gamle Folk. Jeg tror ogsaa, at det vilde være ret farligt at komme ind derpaa baade af Hensyn til de gamle og af Hensyn til de yngre, hvem man vilde paalægge en Forsørgelsespligt. Det maatte jo være Genstand for et Skøn hos vedkommende Kommunalbestyrelse, hvad der kunde betragtes som tilstrækkeligt for Slægtninge, naar de skulde kunne siges at have Raad til at understøtte de gamle, og et saadant Skøn kunde jo blive

i høj Grad vilkaarligt og virke i høj Grad hemmende paa vedkommendes Arbejde og Virksomhed. Man tænke sig f. Eks. en ung Mand, der arbejder sig frem med en Forretning, der tilsyneladende kan gaa ganske godt, men som dog lægger Beslag paa alt, hvad han kan skaffe til Veje for at forbedre og udvide Forretningen og sikre sig, at han ikke skal risikere at gaa økonomisk tilbage eller maaske endog gaa økonomisk til Grunde. Hvis man under saadanne Omstændigheder paalægger Folk en Forsørgelsespligt over for de gamle, kan det let faa alvorlige Følger baade for vedkommende og for de gamle, han skulde forsørge, og dertil kommer, at de gamle ofte ere saaledes stillede, at det vilde være overordentlig bekosteligt og besværligt for Slægtninge at tage sig af dem, hvorimod det offentlige kan gøre det paa en langt bedre, hensigtsmæssigere Maade og paa en Maade, som ikke nær vil koste det, som det vilde koste den enkelte. Jeg tror derfor ikke, det vilde være rigtigt at komme ind paa i det foreliggende Lovforslag at paalægge en saadan Forsørgelsespligt. Det, vi have tilladt os at røre ved i saa Henseende, er gennem denne Lov at opmuntre Slægtninge til at støtte de gamle, ligesom man kan opmuntre Folk i en yngre Alder til at søge at spare sig noget sammen til Hjælp i deres Alderdom. Det er derfor, at vi have foreslaaet, at Indtægter, som de søgende maatte have af Livrente, Legater, Pension eller lignende inden for et Beløb af 100 Kr., ikke skulle tages med i Beregningen ved Bestemmelsen af den understøttelsesøgendes Trang. Derved vil man altsaa sætte vedkommende i Stand til inden for en vis Grænse at kunne opspare noget til Hjælp i sin Alderdom, og det samme gælder om Værdier, som vedkommende selv maatte eje, og for Understøttelser, som vedkommende faar fra en eller anden Side. Derved sikre vi de gamle, der f. Eks. eje en lille Kapital, imod at blive tvungne til først at spise den op, før de kunne faa Understøttelse. De kunne da købe sig en Livrente derfor og saaledes have en Hjælp ved Siden af Alderdomsunderstøttelsen. Vi ville ikke nægte Folk Alderdomsunderstøttelse, fordi de f. Eks. eje et lille Hus, hvor de kunne finde Husly. De kunne jo ikke leve af det Hus, men skulle have andet Underhold, og Huset bør ikke spille nogen Rolle i saa Henseende. Paa samme Maade vil det stille sig med Hensyn til Understøttelser, som Børn og Slægtninge yde dem inden for en vis Grænse. Derved kan man opmuntre disse